

[K. B. Andersen.]

stærkt på at blive selvforsynende med landbrugsvarer, kan fremstå som nogen afgørende redning ud af de vanskeligheder, som en kortsynet landbrugspolitik i land efter land skaffer dansk landbrug på halsen, det så meget mere som en isoleret tilslutning må sætte den danske landbrugseksport til England på spil. En ensidig i retning af fællesmarkedet rettet landbrugsstræben minder lidt for meget om det gamle ord: dér hvor jeg ikke er, dér er lykken. Det er vanskeligt at få øje på de forhold, der skulle bevirke, at en isoleret fællesmarkedstilslutning skulle kunne klare de struktur- og afsætningsproblemer, som en usund landbrugspolitik i de fleste europæiske lande har gjort yderligere aktuelle for det danske landbrug.

For mit parti tegner opgaverne for 1964 i forholdet til den økonomiske politik i Europa sig sådan, at det gælder om at gøre en virkelig indsats for at få så meget som muligt ud af de forbedrede eksportmuligheder, som toldafviklingen inden for EFTA er ensbetydende med. Endvidere at fortsætte alle mulige former for kontakt med fællesmarkedslandene både med det formål, som hele tiden har været tilsigtet: at virke for den brede europæiske løsning, der er den eneste helt tilfredsstillende, og for rent umiddelbart at arbejde på at forbedre, eller dog eventuelt søge at undgå en forringelse af vore eksportmuligheder først og fremmest for landbrugsvarerne. Herudover stiller Kennedyrunden krav til dansk udenrigspolitik om at søge at fremkalde resultater, der betyder reduktioner af den beskyttelse, der møder vort landbrug og vor industri i nogle af vore vigtige aftagerlande.

Endelig må alle sejl sættes til for at skabe og forøge vore afsætningsmuligheder til tredjelandene uden for det egentlige europæiske område. Det er jo bl. a. og vel først og fremmest denne opgave, den højtærede udenrigsminister har virket med på sine rejser f. eks. til Sovjetunionen og til østen. Nogle vil måske sige, at der alt i alt ikke er meget at hente, ikke er meget at gøre på disse markeder. Det skal man dog vist være lidt forsigtig med at udtale sig for fast om med den dynamiske udvikling, der præger mange af disse for os mere utraditionelle handelspartnere.

På den anden side ved jeg knap, om jeg

tør gå så vidt, som formanden for Grosserer-Societetet, grosserer Saugmann, gjorde i sin tale i Grossistsammenslutningen af 1930 for nogle dage siden, da hr. Saugmann pegede på — jeg beder om tilladelse til et citat — at

„Ruslandshandelen indeholder så store løfter, at denne handelspartner inden 1970 kan være en af vore største.“

Selv om udtalelsen nok er vel optimistisk i sin vurdering, rummer den en åbenhed i vurderingen af vore afsætningsmuligheder, som der kun kan være grund til at yde anerkendelse.

Om en god uges tid mødes vi med vore nordiske venner i Nordisk Råd. Det giver os igen en velkommen lejlighed til at søge alle muligheder prøvet for et udvidet nordisk samarbejde på alle områder: kulturelle, sociale, retlige, økonomiske og andre. Jeg skal lige så lidt som den højtærede minister tage forskud på den debat, som vil få en central plads dér.

Idet jeg takker den højtærede udenrigsminister for formiddagens redegørelse, vil jeg gerne udtrykke håbet om, at denne debat må bidrage til at øge forståelsen og interessen i befolkningen for de store udenrigspolitiske spørgsmål, som på så mange måder griber ind i vor hverdag, og også håbet om, at den ikke må vise alt for store modsætninger mellem de afgørende grupper i denne sal i et spørgsmål, som til syvende og sidst kun kan løses, hvis der er en bred kreds til at dele og til at bære ansvaret.

Per Federspiel: Jeg vil gerne takke den højtærede minister for den redegørelse, han gav i formiddags for den udenrigspolitiske situation. Det var jo et broget billede af nye problemer, der hver for sig stiller sig i vejen for den fortsatte fremgang imod de mål, vi inden for den vestlige verden har sat os i årene umiddelbart efter krigen, og som trods skuffelser og tilbageslag i det store og hele er blevet principielt fastholdt og stadig fastholdes.

Den udenrigspolitiske opgave er derfor for os som for de øvrige europæiske lande ikke at skabe en ny politik, men at rydde hindringerne af vejen for den politik, der nedfældedes i de 4 samarbejdsaftaler fra femåret efter verdenskrigens afslutning, i FN-pagten, i de økonomiske aftaler og